

ตอนที่ 1 ปัญหาส่วนตัว

ณ ห้องประชุมสภาแห่งหนึ่ง สถานที่กว้างขวางที่มีผู้คนเพียงแค่มไม่กี่คนเข้าร่วมประชุมในครั้งนี้ เพราะพรรคอื่นๆต่างเห็นว่าเรื่องที่กำลังถกเถียงกันไม่ใช่ประเด็นสำคัญในการช่วยเหลือประเทศบ้านเมืองมีเพียงแค่พรรคไทยเป็นหนึ่งกับพรรคใจรวมไทยเท่านั้นที่ต้องการจะเอาชนะกันด้วยเรื่องนี้เพียงเรื่องเดียว

ในบรรยากาศที่ตึงเครียด แอร์ในห้องประชุมเย็นฉ่ำ แสงไฟเปิดสว่างทั่วทำให้เห็นใบหน้าของแต่ละฝ่ายได้ชัดเจน พรรคใจรวมไทยนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับพรรคไทยเป็นหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายกำลังถกเถียงกันเรื่องที่จะเปิดให้มีการค้าขายหน้าสภา

ในขณะที่พรรคไทยเป็นหนึ่งที่มีหัวหน้าพรรคคือคุณทินกรซึ่งนั่งด้านหน้าคุณนิภาต้องการให้มีพ่อค้าแม่ค้ามาค้าขาย แต่พรรคใจรวมไทยซึ่งมีคุณอาทิตย์เป็นหัวหน้าพรรคและคุณภูษิตานั่งอยู่ด้านหลัง ไม่อยากให้พื้นที่รอบๆสภาวุ่นวายโดยพ่อค้าแม่ค้าที่มาทำการค้าขายกัน

ในขณะที่สมาชิกท่านอื่นๆในพรรคต่างก็ส่ายหน้าเบือนหน้าเต็มทีที่จะต้องมาถกเถียงเรื่องเดียวอยู่เป็นเดือนๆแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ในเมื่อคุณอาทิตย์และคุณทินกรหัวหน้าพรรคทั้งสองฝ่ายยังเห็นว่านี่คือเรื่องสำคัญที่ควรพิจารณาให้รอบคอบ

"ผมคิดว่าถ้าเราเปิดโอกาสให้พ่อค้าแม่ค้าได้มีโอกาสทำมาหากิน เราอาจจะเข้าถึงพวกเขาได้มากขึ้นนะครับ" คุณทินกรหัวหน้าพรรคไทยเป็น

หนึ่งกล่าวท่ามกลางความเงียบในสภาในขณะที่สส.ท่านอื่นต่างก็ลุ้นกันว่า
อยากให้ผู้พรรคใจรวมไทยเห็นด้วยเสียที่

"ไม่ได้นะคะคุณอาทิตย์ จะยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้! ถ้ามีการ
ค้าขายหน้าสภา ความวุ่นวายอาจจะเกิดขึ้น"

ภูษิตากระซิบบอกอาทิตย์หัวหน้าพรรคของเธอจากด้านหลัง
เพราะเห็นว่าเขาเริ่มจะคล้อยตามด้วยเนื่องจากปัญหานี้ผ่านมาร่วมเดือน
แล้วคุณอาทิตย์เองก็เริ่มจะเบื่อหน่ายตามสมาชิกท่านอื่นแล้วเหมือนกัน

"แต่เรื่องนี้เราถกเถียงกันมาเป็นเดือนแล้วนะครับ ผมว่าถ้ามีของ
มาขายแถวนี้ บรรยากาศแถวสภาอาจจะไม่ตึงเครียดเกินไปก็ได้"

อาทิตย์เอี้ยวตัวมาด้านหญิงสาวเล็กน้อย เขาเริ่มเห็นข้อดีของการ
มีพ่อค้าแม่ค้ามาขายในบริเวณรอบๆสภา อีกทั้งยังอยากให้เรื่องนี้จบได้เสียที่

"ถ้าไม่มีใครคัดค้าน ฉันผมขอจบ...." ท่านประธานรีบตัดจบเพราะ
เห็นว่าทั้งสองฝ่ายเงียบไปเป็นเวลานานเลยตัดสินใจว่าพรรคใจรวมไทยมี
ความคิดเดียวกันกับพรรคไทยเป็นหนึ่งแล้วหลังจากที่ผ่านมาเป็นเดือนๆแต่
ยังไม่ทันได้พูดประโยค

จู่ๆภูษิตาก็ยกมือขึ้น ท่ามกลางความงุนงงของอาทิตย์และสมาชิก
ในพรรคต่างก็ตกใจกันยกใหญ่

"ดิฉันขอค้านไม่ให้มีการค้าขายเกิดขึ้นหน้าสภาค่ะ! ไหนจะเรื่องความปลอดภัย ความวุ่นวาย เรื่องความสะดวก ท่านประธานไม่จุกคิดเรื่องนี้บ้างหรือคะ!!" นิภายกมือเปิดไม้ค้ำข้าง

"ใจเย็นๆก่อนดิฉันจะคุณภุชิตา คุณควรให้เกียรติท่านประธานหน่อย ไม่ใช่ตะคอกใส่ท่านแบบเด็กไม่มีมารยาทแบบนั้น" นิภากล่าวแบบเสียดสีปนๆกับสั่งสอนภุชิตาไปด้วย

ภุชิตาเริ่มรู้ตัวว่าตัวเองใจร้อนเกินไปในขณะที่สมาชิกท่านอื่นในพรรคต่างก็หันมามองเธอด้วยสายเดียวกัน คือไม่เคารพท่านประธานเลยหญิงสาวจึงหันไปน้อมตัวลงให้ท่านประธานและเบาเสียงลง

"ขอโทษค่ะท่านประธาน ดิฉันใจร้อนเกินไป"

ท่านประธานพยักหน้าด้วยสีหน้าเหนื่อยใจแต่ก็ไม่ได้ถือสาอะไรเพราะท่านเองก็เจอเหตุการณ์แบบนี้มาหลายครั้งหลายคราแล้ว ทันใดนั้นเองภุชิตาจึงหันมาตอบได้คุณนิภาต่อ

"แต่ดิฉันเพียงแค่ออกความคิดเห็นเท่านั้น และเหตุผลของดิฉันได้คิดรอบคอบมาดีแล้ว คุณควรจะได้รตรองเหตุผลคุณนะคะ ว่ามันจะวุ่นวายขนาดไหน หากมีการค้าขายเกิดขึ้นที่นี่" นิภาเลือดขึ้นหน้าเมื่อมีคนที่ยุ่ น้อยกว่ามาพูดจาเหมือนสั่งสอนเธอ สมาชิกท่านอื่นในพรรคต่างก็พูดกันเป็นเสียงเดียวกันว่า 'อย่าไปยอม'

"เสียมารยาทที่สุด! ฉันไม่เคยเห็นสส.คนไหนที่พูดจาแบบนี้กับรุ่นพี่มาก่อน ไม่รู้ว่าโตมายังไง!"

ภูษิตากำลังเปิดไมค์และลุกขึ้นด้วยท่าทางโมโหสุดขีดเพื่อโต้ตอบกลับนิภาอีกครั้ง แต่ท่านประธานปิดไมค์ไว้ได้ทัน ในขณะที่เดียวกันนั้น อาทิตย์หัวหน้าพรรคใจรวมไทยยกมือเปิดไมค์ขึ้นเพื่อที่จะขอเวลานอกให้ได้คุยกับภูษิตาให้เข้าใจ

"ผมขอเวลานอก5นาที่นะครับท่านประธาน" ท่านประธานกุมขมับพร้อมพยักหน้าด้วยใบหน้าที่เบื่อหน่ายเต็มที

"ใจเย็นๆก่อนนะครับคุณภูษิตา ผมว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย แต่มันเลยมาเป็นเดือนแล้ว" คุณอาทิตย์หันไปยิ้มหน้าวหญิงสาวพร้อมกับกุมมือเธอไปด้วย สมาชิกท่านอื่นหันมามองและแซวผ่านทางสายตาอย่างกับว่าทั้งคู่เป็นคู่รักกัน

"แต่เรื่องความปลอดภัยไม่มีใครรับประกันได้นะคะ จะให้คนนอกอยู่รอบๆสภาได้ยังไง ยิ่งเฉพาะพ่อค้าแม่ค้าพวกนั้น.." คุณภูษิตาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานหวังจะให้ชายหนุ่มเห็นด้วยกับเธอ

"ถ้าเป็นเรื่องนั้น ควรมีตำรวจสภาเพิ่มขึ้นมั้ยครับคุณอาทิตย์คุณภูษิตา เพื่อรองรับความปลอดภัย" สมาชิกท่านหนึ่งที่นั่งห่างออกไปเพียงโต๊ะเดียวออกความคิดเห็นเพราะอยากให้เรื่องนี้จบโดยเร็ว

"นั่นสิครับ ถ้ามีตำรวจสภารอบด้าน คงจะเกิดเหตุถูกเงินได้ยาก
คุณว่ายังไงครับ" อาทิตย์เพิ่งจะฉุกคิดขึ้นได้และถามหญิงสาวอีกครั้ง

ภูษิตายกมือขึ้นทำวคาง มีที่ทำครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งด้วยใบหน้า
เคร่งเครียด

"อืม.....แบบนี้ก็โอเคนะคะ แต่ฉันว่าให้มีถึง20ร้านมันเยอะ
เกินไป ควรจะลดให้เหลือแค่5ร้านก็พอ เพื่อเกิดเหตุอะไร ตำรวจสภาก็
ได้รับมือทัน" ภูษิตาเริ่มเห็นด้วย แต่ถึงอย่างนั้นเงื่อนไขของเธอก็ไม่ใช่ว่า
เล็กน้อยเลย

"โอ 5ร้าน! จาก20จะให้เหลือ5ร้านเลยหรอครับ ผมเกรงว่าฝั่งผู้
จะมีปัญหาขึ้นมาอีก" อาทิตย์ตกใจในคำตอบ เขาหันหน้าไปยังสมาชิกท่าน
อื่นที่กำลังพยักหน้าเพื่อบอกเป็นนัยๆว่า ให้ลองเสนอดู แต่เมื่อเห็นว่าเวลา
เริ่มเหลือน้อย ชายหนุ่มจึงได้แต่ถอนหายใจ

"งั้นเราลองเสนอเงื่อนไขนี้ดูนะครับ"

"หมดเวลาแล้วนะครับ ทางฝั่งพรรคใจรวมไทยว่ายังไงบ้างครับ"
ท่านประธานกล่าวถามหาคำตอบทันทีที่เวลาหมดลง

"ผมเห็นด้วยกับอีกฝั่งนะครับที่จะให้มีการค้าขายเกิดขึ้น" อาทิตย์
ยื่นขึ้นตอบท่านประธานด้วยความเคารพ

ภูษิตานิ่งเงียบ สายตามองไปยังนิกายในขณะที่หญิงสาวผู้นั้นจ้อง
มองมายังเธอด้วยสีหน้าเยาะเย้ย

"แต่ผมอยากให้มีตำรวจสภารอบด้านมากกว่านี้ และลดจำนวนร้านค้าปลีกให้เหลือเพียง5ร้านครับ" อาทิตย์พูดต่อ กล่าวถึงเงื่อนไขหวังจะให้พรรคไทยเป็นหนึ่งยอมรับข้อเสนอ

ในขณะที่เดียวกันพรรคไทยเป็นหนึ่งก็เริ่มมีเสียงแตกอีกครั้งสมาชิกท่านอื่นหันมามองหน้ากันด้วยสีหน้าที่ไม่พอใจนัก โดยเฉพาะนิภา

"นี่น่าจะเป็นความเห็นของคุณภูษิตาอีกสินะคะ!" นิภากล่าวแบบเสียดสีในขณะที่ภูษิตายังมีสีหน้าเรียบเฉย

"ใช่ค่ะ ดิฉันยึดหยุ่นให้ได้เท่านี้แล้วแต่พวกคุณนะคะ ว่ายอมรับเงื่อนไขตรงนี้หรือไม่ หรือจะปล่อยให้ปัญหานี้มันลวงเลยไปถึงปีหน้า" ภูษิตากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยในขณะที่สมาชิกท่านอื่นในพรรคแอบขู้นิ้วโป้งขึ้นมาเพื่อแสดงความพอใจในสิ่งที่เธอพูด

นิภาเจ็บใจพูดไม่ออก เธอกำมือแน่นริมฝีปากบนล่างกระทบกัน อยากรจะเถียงกลับแต่ก็คิดอะไรไม่ออก

"แบบนี้ก็ได้ครับ ผมยอมรับข้อเสนอนี้" ทินกรหัวหน้าพรรคไทยเป็นหนึ่งกล่าว

"งั้นผมขอจบการประชุมเท่านี้ล่ะครับ ส่วนเรื่องการรับสมัครร้านค้า ผมจะให้เจ้าหน้าที่ด้านไอทีเน็ตเวิร์คเป็นฝ่ายจัดการ"

ทันทีที่ท่านประธานกล่าวจบประชุมทุกคนต่างก็มีเสียงเฮกัน ออกมาเพราะดีใจที่เรื่องนี้ได้ข้อสรุปเสียที และทุกคนก็เริ่มทยอยเดินออกมาจากห้องประชุมสภาในเวลาต่อมา

ส่วนภูษิตาและอาทิตย์ก็กำลังเดินออกจากห้องประชุมพร้อมกัน หญิงสาวค่อนข้างพอใจกับข้อสรุปนี้ เพราะหวังความปลอดภัยของตัวเอง และสมาชิกท่านอื่น แต่เมื่อมีการรองรับเหตุฉุกเฉินไว้ได้ เธอจึงสบายใจขึ้น

ในขณะที่ภูษิตาเดินออกมาที่ลานจอดรถเพื่อที่จะไปรอรับลูกสาวจากโรงเรียน อาทิตย์ได้เดินเข้ามาทักทายชวนเธอพูดคุย

"คุณภูษิตาครับ" ชายหนุ่มเรียกหญิงสาวจากด้านหลัง

"ไหนๆเรื่องร้านค้าก็ได้ข้อสรุปแล้วเราไปรับน้องจะจำไปทานเสต็กด้วยกันมั๊ยครับ ได้ข่าวว่ามีร้านเสต็กเปิดใหม่หน้าโรงเรียน"

ภูษิตาหันมาตอบอาทิตย์ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มดีใจแทนลูกสาว

"ได้สิคะ จะจำชอบทานเสต็กมาก นางต้องดีใจแน่เลย"

ในขณะที่เดียวกันนั้น นิภาที่กำลังเดินเข้ามาด้วยที่ท่าไม่พอใจนักกับข้อสรุปที่เกิดขึ้น และพูดแทรกในขณะที่ทั้งคู่กำลังพูดคุยกัน

"แหม ๆ กำลังจะไปฉลองกันหรือคะ คงดีใจน่าดูที่ข้อเสนอในสภาจบลงด้วยดี ว่าแต่..ถ้าฉันขอร่วมแจมด้วยจะเป็นการชัดแจ้งหวะของศุกร์ี่เปลาคะ!"

นิภาพุดจาประชดประชันเพราะเธอไม่พอใจที่ทุกคนยอมรับ
เงื่อนไขของคู่อิ

"ฉันว่าคุณควรเอาเวลานี้ไปดูแลลูกชายดีกว่ามั๊ยคะ ได้ข่าวว่าโดน
เรียกผู้ปกครองหลายครั้งแล้ว"

หญิงสาวตอบกลับไบหน้าเรียบเฉย พร้อมกับเดินไปเปิดประตู
และขึ้นรถทันที เพราะกลัวจะทะเลาะกันบานปลายอีก

ในขณะที่เธอขับรถออกมาก็ได้เหลือบมองนิภาพทางกระจกที่กำลัง
ดำเธอตามหลัง ส่วนนิภาพที่กำลังกำมือแน่นโมโหสุดขีดหันมามองอาทิตย์ครู่
หนึ่งและกลับไปขึ้นรถของตัวเองทันที ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงนั้นยังคงยืนอยู่
ที่เดิมด้วยไบหน้าแข็งๆ ในขณะที่รถของสมาชิกท่านอื่นๆกำลังทยอยขับ
ออกไปจนหมด

หลังจากที่มีมติเป็นเอกฉันท์แล้วว่าจะให้มีการค้าขายหน้าสภา
ทางฝั่งภูษิตาที่ในตอนแรกไม่สนับสนุนให้เกิดขึ้น แต่หลังจากที่ทุกคน
ยอมรับเงื่อนไข เธอก็สบายใจที่อย่างน้อยทางสภาสามารถยืนยันการรับรอง
ความปลอดภัยได้แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวกลับไม่มีเวลาดูแลลูกสาวตัวน้อย
ยิ่งกว่าเดิมเพราะงานภาระหน้าที่ที่เพิ่มพูนขึ้น

"จะจ้่าลูก ไปอาบน้ำทำการบ้านแล้วเข้าห้องนอนนะ แม่ขอทำงาน
ก่อน การบ้านไม่เยอะใช้มั๊ย?"

ภูษิตาถามลูกสาวเมื่อกลับถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว

"ไม่เยอะคะคุณแม่ ฉันจะเข้าไปอาบน้ำก่อนนะคะ"

"ถ้าหิวก็หาอะไรทานในตู้เย็นนะลูก" คุณภริยาตะโกนบอก ลูกสาวที่เดินหันหลังไปแล้ว แต่ผู้เป็นแม่ไม่รู้เลยว่าในรอยยิ้มอ่อน ๆ นั้นมีความรู้สึกน้อยใจแฝงอยู่

หลังจากนั้นภริยาก็เข้าห้องทำงานของเธอไป เพื่อที่จะจัดการเอกสารเกี่ยวกับสิทธิการดูแลลูกที่ค้างไว้ให้เสร็จหลังจากที่เธอได้พียงหย่ากับสามีระหว่างนั้นเธอได้เปิดฟิ่งข่าวในช่องหนึ่ง ซึ่งกำลังออกข่าวของเธออยู่

'ต้องบอกเลยนะครับว่าคุณภริยาเป็นสส.ที่กำลังมาแรงที่สุดในตอนนี้ เพราะเธอได้ใจพ่อค้าแม่ค้าไปเต็มๆ!'

'ใช่แล้วละคะ ทั้งๆที่เรื่องนี้ผ่านลวงเลยมาเป็นเดือน แต่ข้อสรุปจบลงได้เพราะคุณภริยาเลย เรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบให้เธอเลยนะคะ' ผู้ประกาศข่าวหญิงกล่าวด้วยน้ำเสียงดีใจแทนพ่อค้าแม่ค้า ภริยาที่ได้ฟังข่าวก็ถอนหายใจเบาๆ

'อะไรกัน แค่เปิดพื้นที่ให้ชายของ จะเอามาทำข่าวทำไม ไร้สาระ!!' เธอพิมพ์เบาๆ แต่ไม่ว่าจะเลื่อนไปช่องไหนก็มีแต่ข่าวของเธอ อย่างกับว่าตอนนี้เธอได้กลายเป็นฮีโร่ของพ่อค้าแม่ค้าไปแล้วอย่างนั้น

ทางฝั่งนิภาเมื่อได้เปิดดูข่าว เธอกลับไม่พอใจ 'ทำไมถึงยกความดีความชอบให้ยัยนั้น ทั้ง ๆ ที่ฉันเป็นคนเสนอเรื่องนี้แท้ๆ'

หญิงสาวไม่พอใจอย่างมากที่ทุกคนต่างก็ชื่นชมภุชิตา ที่ผ่านมา เธอจึงหาวิธีต่างๆที่จะทำให้ผู้หญิงคนนี้เสียชื่อเสียง แต่พยายามมาหลายเดือนก็ยังไม่พบข้อเสียของเจ้าตัวเสียดี ที่นั่นยิ่งทำให้เธอหงุดหงิดกว่าเดิม ในขณะที่เดียวกันนิภา ก็ได้หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อโทรหาใครสักคน

"ฮัลโหล... คุณ ช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง ยัยนั่นมีอะไรคืบหน้าบ้างมัย เห็นหายเงียบไปเลยนะ ไม่ใช่ว่าขอยัยนั่นไปแล้วนะ!"

"ฮ่า ฮ่า ฮ่า คุณจะบ้าหรือ! ผมจะขอยัยนั่นได้ไง ไม่รู้คนหรือ หนูยนต์! ผู้คุณไม่ได้ชักนิตแต่ว่าช่วงนี้ผมไม่ค่อยได้ไปไหนมาไหนกับษิตา เท่าไหร่ เพราะดูเหมือนเธอจะยุ่งๆเรื่องเอกสาร แต่จะพยายามหาละกัน ว่ายัยนั่นมีเรื่องอะไรเสียๆบ้าง"

ปลายสายตอกลับ

"อืม ๆ โอเคค่ะ งั้นคุณพักผ่อนเถอะ ฉันเองก็ต้องตื่นแต่เช้าต้องไปพบคุณครูประจำชั้นของเจ้าสุริยะอีก แฮ่ฮ้อ ลูกของเรานี่ก่อเรื่องได้ทุกวัน" พูดจบหญิงสาวก็ตัดสายทันที

จริงๆแล้วประวัติของสามีนิภาไม่มีใครทราบว่าเขาคือใคร มีเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่รู้ดี เธอให้สามีของเธอตั้งพรรคขึ้นมา จนเขาได้เป็นหัวหน้าพรรคที่ภุชิตาเป็นสมาชิกอยู่ ซึ่งนั่นจะเป็นใครไปได้ เขาคืออาทิตย์คูจินของภุชิตานั่นเอง

ณ มหาลัยแห่งหนึ่ง ในเช้าที่กำลังมีการสอบไพนอล

"แห่ ๆ จะทันมั๊ยเนี่ย ไม่น่าลืมปากกาเลยยัยฉันทน" ดอกบัวรีบวิ่งสุดฤทธิ์ เพื่อจะไปเข้าห้องสอบได้ทันเวลา เธอตื่นสายทุกวันเพราะต้องไปขายขนมหวานที่ตลาดทุกวันหลังเลิกเรียนจนดึก บางวันก็ได้รุ่งกันไปแล้ว

"เอ้าๆ รีบๆหาที่นั่งของตัวเองซะนางสาวดอกบัว มาเกือบสายตลอด" อาจารย์กล่าวต่อว่าดอกบัว หญิงสาวหลบหน้าอาจารย์และรีบหาที่นั่งทันที

--1 ชั่วโมงผ่านไป--

บรรยากาศในห้องสอบที่เงียบสงบ ไร้เสียงพูดคุยใด ๆ ได้ยินก็แต่เสียงเข็มนาฬิกาข้อมือของแต่ละคนเท่านั้น เหล่านักศึกษาที่นั่งห่างกันไปหนึ่งช่วงแขน ทำให้ภายในปกคลุมไปด้วยความตึงเครียดของผู้เข้าสอบ รวมถึงอาจารย์คุมสอบเองก็ด้วย

'ทำไมข้อสอบออกยากทุกเทอมเลยนะ ใครเป็นคนออกข้อสอบเนี่ยย' บัวบ่นพึมพำกับตัวเอง

'กริ่ง!'

ทันทีที่เสียงกริ่งดังขึ้น อาจารย์คุมสอบก็ทยอยเดินเข้ามาเก็บกระดาษคำตอบทันที ก่อนที่ทุกคนจะทยอยเดินออกจากห้องด้วยใบหน้าที่ตื่นเต็น ผิดจากบัวที่เดินก้มหน้าลงเล็กน้อยด้วยความเสียใจ

"พี่บัวว เป็นไงบ้าง วันนี้มาเกือบสายอีกแล้ว แต่ยังดีเนอะที่มา
ทัน ฮ่าๆ" ขวัญ รุ่นน้องที่เรียนด้วยกันเข้ามาแซวพร้อมกับหัวเราะออกมา
อย่างอารมณ์ดี

"เดี๋ยวเถอะฮัยขวัญ ฉันยิ่งเครียดๆอยู่ ทำข้อสอบไม่ได้ซักข้อ!" บัว
ตอบรุ่นน้องด้วยน้ำเสียงโมโหปนเสียใจ

"โอ๊ย จะไม่ยากได้ไงล่ะพี่บัว พี่ต้นชายของในตลาดไม่รู้กี่ตลาดต่อ
วัน หามรุ่งหามค่ำขนาดนั้น หนูก็เตือนแล้วเตือนอีกว่าจะสอบไปนอลแล้ว
ให้พักก่อน ก็ไม่ฟัง หนูอยากให้พี่จบพร้อมพวกหนูนะ"

ขวัญตอบกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนวอน เพราะเธอเป็นห่วงรุ่นพี่คน
สนิทที่ไม่รู้ว่าจะเรียนจบเมื่อไหร่ ชายของหาเงินมาได้แต่ละวันก็ต้องส่งน้อง
ที่บ้านเรียน แต่เธอก็นับถือในตัวรุ่นพี่คนนี้ ที่ถึงแม้ทางบ้านจะยากจน เธอก็
ยังไม่ละทิ้งความฝันที่อยากจะได้เรียนให้จบป.ตรี

"เห้ยยยย!! พี่บัวๆๆ" สพาย รุ่นน้องอีกคนที่เรียนด้วยกันรีบวิ่งเข้า
มาหาอย่างกับเจอลีอตเตอร์รางวัลที่1ตกอยู่

"อะไรอีกละ จะมาแซวอะไรฉันอีกฮะ!"

"พี่ดูขำยัง หน้าสกาเค้าเปิดให้แม่ค้าขายของได้แล้วนะ"

สพายรีบยื่นโทรศัพท์ให้บัวดู หญิงสาวชะงักไป10วิ เธอไม่คิดว่า
ในที่สุดพื้นที่ตรงนี้ก็เปิดให้ขายของได้สักทีหลังจากที่รอมานาน แต่เมื่อเธอ

เข้าไปอ่านรายละเอียด ก็ถึงกับต้องตกใจ พื้นที่ตรงนี้ไม่มีค่าเช่า!! รับแค่ 5
ร้าน!!

"ห๊ะ! แบบนี้ต้องรีบแล้ว ขอบใจมากนะสพาย แล้วแกรู้มั้ยต้องไป
สมัครที่ไหน"

"ไปยื่นเอกสารพร้อมกรอกข้อมูลด้านหน้าสภาได้เลยพี่ หนูเห็นมี
คนไปยื่นเยอะมาก แต่ก็แล้วแต่ว่าเขาจะเลือกร้านค้าไหนมาลง"

"โอเค! วันนี้น่าจะยังทัน งั้นฉันไปละ ขอบใจมากนะ"

บัวตอบกลับ เธอกำลังจะลุกขึ้นเดินออกจากห้องไป แต่ขวัญกลับ
วิ่งไว้เสียก่อน

"เดี๋ยวดีพี่บัว แล้วที่นัดตัวกันล่ะ"

"เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ยังไงสอบไฟนอลก็ผ่านมาแล้ว ดีयरอล
ลงเรียนใหม่ปีหน้าก็ได้ ไปก่อนนะทุกคน!" บัวรีบตอบและรีบมุ่งหน้าไปยัง
สภาทันที

ในขณะที่เธอเดินออกมาหน้ามหาลัยตรงป้ายรถเมล์ได้สักระยะ
ทั้งด้วยผู้คนที่หนาแน่น ทั้งความตื่นเต้นบวกกับความรีบร้อน หญิงสาวได้
เดินชนเด็กคนหนึ่งเข้าอย่างจัง!

"โอ๊ยยย!!" เด็กน้อยคนนั้นอุทานด้วยความเจ็บ

เมื่อเด็กน้อยคนนั้นโดนชนเข้าอย่างจังจนล้มลงไปนอนกับพื้น เธอ
ร้องไห้เสียงดังออกมาด้วยความเจ็บปวดตามข้อศอกมีแผลและเลือด
ไหล

บัวทำอะไรไม่ถูกเธอเองก็รีบมากแต่ก็สู้สายตาคนแถวนั้นไม่ไหว
เหมือนกับว่าต้องรับผิดชอบเด็กคนนี้ให้ได้

“อ้าวหนู! มาเดินอยู่ตรงนี้ได้ไงพ่อแม่อยู่ไหน” บัวนั่งลงเอ่ยถาม
เด็กน้อยยังนั่งร้องไห้อยู่กับพื้นมือเธอกุมแผลไว้แน่นไม่พูดจาสักคำเพราะ
ความเจ็บทั้ง ๆ ที่มีแผลถลอกเพียงเล็กน้อย

“ฮือฮือฮือ หนูเจ็บฮือฮือฮือ”

บัวไม่มีทางเลือก สายตาของคนแถวนั้นกดดันเธอเหลือเกิน จึงรีบพาเด็กคน
นั้นออกจากตรงนี้เสียดีกว่า

“ไป เดี่ยวพี่พาไปทำแผลนะแล้วไปหาพ่อแม่กัน”

เด็กน้อยงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวด้วยแววตาที่แฝงไปด้วยความเศร้าหม่น
บางอย่าง แต่ก็ยอมไปโดยดี

---ขณะนั่งแท็กซี่---

เด็กน้อยเริ่มหยุดร้องไห้บ้างแล้ว คงเป็นเพราะลมเย็น ๆ จาก
เครื่องปรับอากาศในรถ ทำให้เธอเย็นลง บัวเห็นเช่นนั้นจึงเชยิบเข้าไปชวน
พูดคุย

“พี่ชื่อบัว ขอโทษนะ พี่ผิดเองที่รีบจนไม่ทันได้ดูทาง เดี่ยวทำแผล
เสร็จพี่จะพาไปทานไอศกรีมนะ”

หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงเอ็นดูพลงลูบหัวเธอไปด้วย

เด็กน้อยเมื่อได้ยินอย่างนั้น ถึงจะชะงักไปเล็กน้อยด้วยสัมผัสที่อ่อนโยนจาก
หญิงสาว แต่คำว่า ไอศกรีม ก็ทำให้เธอยิ้มกว้างออกมาด้วยความดีใจ
“จริงๆนะคะหนูอยากกินไอติมๆเย่ๆได้กินไอติมแล้ววว”

บัวเห็นท่าที่เด็กผู้หญิงจึงนึกแปลกใจ ‘แค่ไอติมทำไมต้องดีใจขนาดนี้เนี่ย’
เธอพิมพ์ในใจ

“ແມ່ອຍກັບໄມ່ເຄຍກິນເລຍນ້ຳເດັກນ້ອຍ” บัวเซว

“ไม่เคยเลยคะ แม่หนูทำงานทั้งวันตั้งแต่หนูเรียนป.1หนูก็ต้อง
กลับบ้านเองตลอดแม่บอกว่าของหวาน ๆ จะทำให้เราตายเร็วขึ้น” เด็กน้อย
เริ่มพูดเยอะขึ้น

“ฮ่าฮ่าฮ่า! คิดได้ไงเนี่ย” บัวเฉลอหัวเราะและอุทานออกมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“ฮ่าๆ ๆ ๆ ไซค์ะแต่หนูไม่เชื่อหรือกเห็นเพื่อนๆกินกันออกจะ
เยอะเยะไป แต่ไม่เห็นมีใครตายเลย แต่..หนูก็ไม่กล้าขัดคำสั่งแม่อยู่ดี” เด็ก
น้อยเสียงหึ่งหายไปในระยะหลัง บัวลูบศีรษะเด็กน้อยอีกครั้งด้วยความ
เอ็นดู

“แล้วพอหนูละ พื่อให้กินไอติมได้รีเปลา”

“พ่อไปอยู่บ้านที่อื่นแล้วค่ะ พ่อไม่ได้อยู่กับแม่แล้ว”

บัวได้ยินอย่างนั้นก็เข้าใจทันทีว่าสิ่งที่เด็กน้อยพูด หมายถึงอะไร หญิงสาวชะงักไปเล็กน้อย เกิดความเจ็บช้ำขึ้นครู่หนึ่งด้วยความที่ไม่รู้ว่าจะปลอบใจ หรือทำอะไรดี เพราะเด็กน้อยผู้นี้ดูเหมือนจะไม่ได้เศร้าเพราะเรื่องนี้ เธอจึงรีบเปลี่ยนเรื่องทันที

“ไม่เป็นไรนะ ถ้าพี่เจอแม่หนูพี่จะขอให้ว่าจะพาหนูไปกินไอติมทุกเย็นเลยดีมั้ย?”

“จริงๆนะคะพี่ดอกบัวเฮ้ๆๆๆ”

---เมื่อถึงโรงพยาบาล---

บัวพาเด็กน้อยเข้าไปทำแผลเธอไม่ร้องสักแอะเพราะบัวคอยจับมือเธอไว้แน่น เด็กน้อยรู้สึกเหมือนไม่เคยได้รับความอบอุ่นแบบนี้จากใครมาก่อนไม่ว่าจะจากพ่อหรือแม่ก็ตาม

เมื่อทำแผลเสร็จหญิงสาวก็ได้พาเด็กน้อยไปยังร้านไอศกรีมที่อยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลมากนัก ตามสัญญาที่เคยให้ไว้ในรถแท็กซี่ เมื่อทั้งสองเลือกโต๊ะได้พร้อมกับสั่งไอศกรีมเรียบร้อยแล้วระหว่างรอนั้นบัวก็ได้ถามขึ้น

“อ้อพี่ยังไม่รู้จักชื่อหนูเลย”

“หนูชื่อจ๊ะจ๋าค่ะ”

“โอเคจ๊ะน้องจ๊ะจ๋านั่นต่อจากวันนี้เราเป็นเพื่อนกันนะ” บัวตอบพร้อมยื่นนิ้วก้อยออกมา

เด็กน้อยเกี่ยวก้อยกับบัวด้วยความดีใจที่เธอกำลังจะได้มีเพื่อนแถมจะได้ทานไอศกรีมทุกวันอีกด้วย

ในเวลาต่อมา เมื่อทั้งคู่ทานไอศกรีมกันเรียบร้อยแล้วในเวลา 19.20น. จึงพากันออกไปยังหน้าร้านทันทีหลังจากที่จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวพี่นั่งแท็กซี่ไปส่งที่บ้านนะเพราะนี่ก็ค่ำแล้ว มันอันตราย” เด็กน้อยพยักหน้าพร้อมจุมมือหญิงสาวขึ้นรถแท็กซี่ทันที

เมื่อทั้งสองมาถึงหน้าบ้านน้องจะจำ

‘โอ้โฮ! บ้านหรือคฤหาสน์เยี่ยอย่างกะอยู่กันเป็นสิบคน’ บัวอุทานในใจด้วยดวงตาดูกวาวเมื่อยืนอยู่หน้าประตูรั้ว พลังกวาดสายตามองบ้านหลังนั้นที่ดูกว้างใหญ่สบาย รอบ ๆ ปกคลุมไปด้วยดอกไม้นานาชนิด

“ถึงแล้วค่ะบ้านหนู” จะจำบอกพร้อมกับเขย่งเท้าขึ้นไปกดกริ่งหน้าบ้านเพื่อให้คุณแม่มาเปิดประตูให้

หญิงสาวซึ่งอยู่ภายในบ้านเพียงลำพังเธอได้ยินเสียงกริ่งก็รีบเดินออกมาด้วยความร้อนรน ผมเผ้าก็ไม่ได้หวี โบหน้าไม่ได้ผ่านการตกแต่งใด ๆ บัวจึงยังจำเธอไม่ได้ว่าเธอคือสส.หญิงยอดเยี่ยมที่สุดในตอนนี้

“จะจำไปไหนมาห๊ะ! แม่เป็นห่วงรั้วมัยย์ ทำไมถึงเวลาแล้วไม่กลับบ้านถ้าเป็นแบบนี้พรุ่งนี้ไม่ต้องกินข้าวเช้าไปนะแม่จะลงโทษ!!!”

น้องจะจำก้มหน้าลงเสียใจที่โดนคุณแม่ของเธอต่อว่า

“แล้วนี่แขนไปโดนอะไรมาทำไมไม่รู้จักดูแลตัวเองแม่บอกแล้วไซ้มัยย์!!!” หญิงสาวผู้เป็นแม่ยังคงตะคอกใส่ลูกสาวเธอไม่หยุดหย่อน บัวที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่ข้าง ๆ เด็กน้อยอยู่ก่อนหน้านี้ ทนฟังไม่ไหวจึงต้องพูดแทรกขึ้นมา

“ใจเย็นๆก่อนนะคะคุณ น้องยืนรอรถเมล์อยู่แล้วหนูเดินไปชนเข้าหนูไม่ระวังเองขอโทษด้วยนะคะ แล้ว...ที่มาถึงบ้านค้ำเพราะหนูพาน้องไป

ทานไอศกรีมอยู่ค่ะ” ดอกบัวพูดด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิดพร้อมกับยกมือขึ้นไหว้เพื่อขอโทษ

ภูษิตาได้ยินแบบนั้นเธอก็ค่อย ๆ ใจเย็นลงพลางเหลือบไปเห็นผ้าปิดแผลที่ข้อศอกของลูกสาว เธอก็คิดว่าเด็กคนนี้ได้เลวร้ายอะไร อีกทั้งยังพาลูกสาวไปทำแผลอีกด้วย ถ้าเป็นคนอื่นคงพาไปไหนต่อไหนแล้ว

“อืม ๆ ชั่งมันเถอะยังงี้ก็ชอบใจเธอมากนะที่พ่าจะจ๋ามาส่งบ้าน” ภูษิตาพูดขอขอบคุณหญิงสาวผู้มีน้ำใจด้วยความรู้สึกขอบคุณจริงๆ ถึงแม้ว่าน้ำเสียงเธอจะตรงกันข้ามเพราะยังปรับอารมณ์ไม่ทันก็ตาม

ดอกบัวยิ้มรับคำขอบคุณและตอบไป “ไม่เป็นไรเลยคะงั้นหนูขอตัวกลับก่อนนะคะนี่ก็ค่ำมากแล้ว” หญิงสาวทำท่าจะเดินออกมาจากตรงนั้นแต่ภูษิตารั้งไว้เสียก่อน

“รอแปบหนึ่งนะเดี๋ยวฉันไปส่งเองเข้ามาเล่นกับจ๊ะจ๋าก่อนก็ได้นะ”

บัวกำลังจะปฏิเสธด้วยความเกรงใจแต่ภูษิตาพูดจบไม่ทันไรก็เดินหันหลังกลับเข้าบ้านเพื่อไปแต่งตัวทันที ส่วนน้องจ๊ะจ๋าเองที่ก่อนหน้านี้หน้าเศร้าจากการโดนคุณแม่ต่อว่า แต่ตอนนี้เธอก็กลับยิ้มด้วยความดีใจและจูบมือพาบัวเข้าบ้านทันที

เมื่อบัวเข้ามาในบ้าน เธอถึงกับต้องตาลูกวาวอีกครั้ง

“อะไรจะใหญ่โตขนาดนี้อยู่กับคนเนี่ยอยากรู้จริงๆ! บัวแอบนินทาในใจ

เมื่อบัวนั่งเล่นกับน้องจ๋าได้สักพัก ภูษิตาก็เดินลงมาจากห้องของเธอด้วยใบหน้าที่สดใสและเสื้อผ้าที่ดูสง่างามไม่ต่างจากที่เคยเห็นในจอทีวี ทันใดนั้นเอง บัวจ๋าได้ทันทีเมื่อเห็นหญิงสาวอยู่ตรงหน้า และก็ต้องตะลึงอีกครึ่ง สายตาจับจ้องไปยังเธอผู้นั้นอย่างไม่น่าเชื่อ

“คุณภูษิตา!!! ขวัญใจชาวค้าขายนี่!!!”

“ก็ใช่ล่ะสิฉันเอง ในบ้านนี้ไม่มีใครแล้วนะ” คุณภูษิตาตอบด้วยน้ำเสียงแปลกใจที่อีกคนเพิ่งจะจำเธอได้

“ขอโทษนะคะ หนูเพิ่งจะจำคุณได้..พอแต่งหน้าแล้วดูเป็นอีกคนไปเลย” เธอตอบด้วยรอยยิ้มแห้ง ๆ

“ว่าแต่..เธอไปตั้งฉายานี้ให้ฉันมาจากไหน?”

“ก็..จากพ่อค้าแม่ค้าที่ขายของด้วยกันในตลาดนั่นละคะ” บัวตอบพร้อมกับสะดุ้งขึ้นมาเหมือนจะนึกอะไรบางอย่างออก “จริงด้วย! ลืมไปเลย ว่าวันนี้จะไปลงทะเบียนร้านค้าที่สภา! ใ้ยยยยย” เธอเปลือยปากออกมาเสียงดังเพราะเธอลืมไปซะสนิทว่ากำลังจะทำอะไร

คุณภูษิตาได้ยินเช่นนั้นเธอก็ยิ้มเบา ๆ กับความเซ่อซ่าของอีกคน “ไม่เป็นไรหรอกยังมีพรุ่งนี้อีกวันนะวันสุดท้ายแล้ว”

“ดีจังเลยคะค่อยโล่งใจหน่อย” บัวตอบด้วยความโล่งใจพร้อมปาดเหงื่อที่กำลังไหลซิบจากความตกใจ

“นั่นเราไปกันเถอะ” ภูษิตาพูดขึ้นพร้อมกับหันไปยังลูกสาวตัวน้อยของเธอ “จะจำขึ้นไปอาบน้ำนอนนะลูกเดียวแม่กลับมา”

“ไม่เอา ๆ ๆ จะจำจะไปด้วย” เด็กน้อยงอแงยกใหญ่

“ให้น้องไปด้วยเถอะค่ะ หอพักอยู่ห่างจากนี้ไม่ไกลมากอีกอย่าง น้องอยู่บ้านคนเดียวมันอันตรายนะคะ” ดอกบัวตอบด้วยความเป็นห่วง

หญิงสาวผู้เป็นแม่นิ่งไปครู่หนึ่ง ด้วยลึมนึกถึงข้อนี้ไป เพราะหากเป็นแต่ก่อนเวลาเธอไม่อยู่บ้านก็จะมีสามีคอยอยู่เป็นเพื่อนลูกสาวแต่ตอนนี้เธออยู่ตัวคนเดียวแล้ว คนดูแลบ้านหรือคนทำความสะอาดเธอก็จ้างมาเป็นครั้งคราวเท่านั้น

“โอเค ถ้าไม่ไกลมาก งั้นพาก็จะไปด้วยละกัน”

“เย้ ๆ ๆ ไปกันเถอะค่ะพี่บัว” จะจำกระโดดด้วยความดีใจพร้อมจูงมือบัวไปขึ้นรถทันที

ทันทีที่ทั้งสองเดินหันหลังไป ท่ามกลางบ้านหลังใหญ่ที่เงียบสงบ ภูษิตาเห็นภาพนั้นก็อดยิ้มไม่ได้ เธอไม่เคยเห็นลูกสาวยิ้มหน้าบานแบบนี้มาก่อน เธอจึงฉุกคิดขึ้นมาว่าที่ผ่านมามีเธอต้องปล่อยให้ลูกสาวตัวน้อยโดดเดี่ยวแค่นั้น เพียงแค่ไอศกรีมยังไม่มีเวลาพาไปทานและยังตั้งกฎข้อห้ามสารพัดอย่าง

“ไปกันเถอะค่ะคุณแม่” เด็กน้อยหันมาตะโกนบอกคุณแม่ที่กำลังยืนเหม่อลอยอยู่

หลังจากนั้นทั้งสามคนก็ขึ้นรถกันเพื่อที่จะไปส่งดอกบัว

.....โปรดติดตามตอนต่อไป.....